

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. z. p., a. s.**, zastoupeného JUDr. Oldřichem Studeným, advokátem se sídlem Komunardů 36, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti společnosti C., Inc., zastoupené Mgr. Petrou Korejzovou, advokátkou se sídlem Spálená 29, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2005, č. j. 10 Ca 3/2005 - 72,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2005, č. j. 10 Ca 3/2005 - 72, **se z r u š u j e** a věc **se mu v r a c í** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým soud pro opožděnost odmítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví („žalovaný“) ze dne 2. 12. 2002, č. j. O-151139. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad stěžovatele proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29. 3. 2002, kterým byly zamítnuty námitky stěžovatele proti zápisu zveřejněného kombinovaného označení „H. M.“, přihlášeného pod zn. O 151 139.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně nezmiňuje žádné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), nicméně tvrdí, že v celé věci došlo k nedorozumění. Žaloba podaná dne 31. 12. 2002 totiž brojila proti rozhodnutí žalovaného o námitkách proti zápisu označení „H. M.“, č. j. O-151139, a naopak by nebylo logické, aby stěžovatel napadal rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2001,

č. j. O70710-92, kterým byla vymazána ochranná známka „M.“, takže bylo stěžovateli vyhověno. Jestliže toto rozhodnutí je obsaženo v předmětné žalobě, je to jen proto, že jím stěžovatel argumentoval proti správnosti rozhodnutí č. j. O-151139.

Proto stěžovatel navrhuje napadené usnesení zrušit.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti rekapituluje průběh dosavadního řízení a uvádí, že ze správního spisu nelze zjistit, zda žaloba byla podána včas.

Společnost C. Inc. jako zúčastněná osoba se ke kasační stížnosti meritorně nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z obsahu správního a soudního spisu (včetně spisu Vrchního soudu v Praze zn. 5 A 169/2002) zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti.

Úřad průmyslového vlastnictví rozhodnutím ze dne 29. 3. 2002 zamítl námitky podané společností B., a. s. (poznámka soudu: právní předchůdce stěžovatele) proti zápisu zveřejněného kombinovaného označení v barevném provedení zn. spisu O-151139 do rejstříku ochranných známek ve znění „H. M.“.

Rozhodnutím ze dne 2. 12. 2002 předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl rozklad a potvrdil citované rozhodnutí žalovaného. Toto rozhodnutí obdržel zástupce právního předchůdce stěžovatele dne 4. 12. 2002.

Žalobou podanou k Vrchnímu soudu v Praze dne 31. 12. 2002 společnost B., a. s. napadla „pravomocné rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví“, přičemž v odůvodnění této žaloby je výslovně uvedeno, že je napadeno „konečné rozhodnutí, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného v I. instanci ze dne 29. 3. 2002, bylo vydáno 2. 12. 2002.“ Obsahem žaloby je pak nesouhlas s názorem žalovaného, že kombinované označení „H. M.“ není zaměnitelné se slovní ochrannou známkou „M.1“.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 27. 5. 2003 tuto žalobu odmítl, a to z důvodu, že se jedná o věc soukromoprávní, o které přísluší rozhodovat civilním soudům. Zároveň stěžovatele poučil o tom, že podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. může podat do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení žalobu u místně příslušného okresního soudu. Toto usnesení nabylo právní moci dne 19. 6. 2003.

Dne 16. 7. 2003 podal stěžovatel žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 6 (poznámka NSS: který následně vyslovil svoji místní nepříslušnost a postoupil proto věc Okresnímu soudu v Benešově), jíž se domáhal výmazu ochranné známky „H. M.“ č. 249914 z rejstříku ochranných známek.

Okresní soud v Benešově usnesením ze dne 22. 10. 2004, sp. zn. 12 C 1158/2003, řízení o této žalobě podle ustanovení § 104b odst. 1 občanského soudního řádu zastavil, neboť seznal, že věc přísluší k rozhodování správnímu soudnictví. Zároveň stěžovatele poučil o tom, že může do 1 měsíce od právní moci tohoto usnesení podat žalobu proti rozhodnutí

správního orgánu ve správním soudnictví u věcně příslušného krajského soudu. Toto usnesení nabylo právní moci dne 11. 12. 2004.

Žalobou ze dne 4. 1. 2005, u níž postupně opravoval její petit, stěžovatel u Městského soudu v Praze napadl citované rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 12. 2002.

Tuto žalobu odmítl napadeným usnesením Městský soud v Praze pro opožděnost, když vycházel ze skutečnosti, že žaloba proti citovanému rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 12. 2002 byla doručena Obvodnímu soudu pro Prahu 6 teprve dne 16. 7. 2003, tedy nikoliv v zákonné dvouměsíční lhůtě, která skončila dne 4. 2. 2003 (§ 250b odst. 1 o. s. ř.). Městský soud totiž dospěl k závěru, že shora označená žaloba podaná k Vrchnímu soudu v Praze, kterou usnesením ze dne 27. 5. 2003 odmítl Nejvyšší správní soud, se týkala zcela jiné věci, a to výmazu slovní ochranné známky „M.“ z rejstříku ochranných známek.

Nejvyšší správní soud především poukazuje na skutečnost, že stěžovatel výslovně neoznačil žádný z důvodů zakotvených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. S ohledem na obsah kasační stížnosti a na to, že kasační stížností je napadeno usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby, plně na tento případ dopadá kasační důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který má povahu důvodu speciálního. Právě tímto směrem proto Nejvyšší správní soud upřel svoji další pozornost.

Podstata stěžovatelovy argumentace spočívá v tvrzení, že žaloba podaná jeho právním předchůdcem k Vrchnímu soudu v Praze brojila proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 12. 2002, č. j. O-151139, a nikoliv proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2001, č. j. O70710-92, kterým byla vymazána ochranná známka „M.“. Z toho pak přímo plyne, že lhůta k podání žaloby k městskému soudu byla zachována.

Této námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud plně přisvědčuje. Z obsahu předmětné žaloby (viz shora provedená rekapitulace), která je součástí spisu městského soudu a tento soud ji proto měl při svém rozhodování vzít v potaz, což však pohříchu neučinil, je totiž zcela zřejmé, že právní předchůdce stěžovatele napadl „konečné rozhodnutí“ ve věci, tedy rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 12. 2002, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2002. Napadené rozhodnutí stěžovatel v žalobě specifikoval jak jeho přesnou datací, tak také obsahovým vymezením, kdy jednoznačně uvedl, že napadá rozhodnutí týkající se zamítnutí námitek vznesených proti zápisu označení „H. M.“. Označení zcela jiného rozhodnutí, týkajícího se výmazu slovní ochranné známky „M.“ z rejstříku ochranných známek, pak stěžovatel skutečně použil pouze na podporu svojí argumentace, neboť na toto rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2001 poukázal proto, že v tomto rozhodnutí byla akceptována zaměnitelnost označení „M.“ a „M.1“.

Je pravdou, že nejasnost do projednávané věci vnesl především zdejší soud, který citovaným usnesením ze dne 27. 5. 2003 při odmítnutí této žaloby v záhlaví i v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozhodnutí nesprávně uvedl, že tato žaloba brojila proti rozhodnutí žalovaného o výmazu slovní ochranné známky „M.“ z rejstříku ochranných známek, tzn. proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2001, č. j. O 70710-92. Toto pochybení se však nesmí nikterak negativně projevit v právní sféře stěžovatele, protože v opačném případě by mu bylo fakticky zcela znemožněno realizovat jeho právo na soudní ochranu, což

by samozřejmě představovalo pochybení nejen protizákonné, nýbrž i protiústavní dimenze (čl. 36 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod).

Nad tento rámec Nejvyšší správní soud uvádí, že ze shora provedené rekapitulace věci je dostatečně patrné, jak trnitou a zdlouhavou procesní cestu již musel stěžovatel při ochraně svých práv zatím podstoupit. Protože tato svízelnost byla dána výhradně legislativní změnou (nabytí účinnosti soudního řádu správního) a též následně vzniklou nejasností ohledně věcné příslušnosti soudů k rozhodování ve věci ochranných známek, což stěžovatel nemohl vlastní aktivitou nikterak ovlivnit, je plně namístě procesní okolnosti právě těchto případů vykládat s co možná největší velkorysostí a neformálností, jelikož v opačném případě by docházelo k výraznému porušování práv účastníků řízení a v obecnějším smyslu k oslabování efektivnosti působení práva.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a napadené usnesení Městského soudu v Praze je nezákonné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a proto jej zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). To konkrétně znamená, že s podanou žalobou stěžovatele městský soud musí nakládat jako s včasnou.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu